

ဝိဇ္ဇာဓရနယ ဆေးပညာထူးချွန်
အ.မ.ယ.ဆ ဆေးတော်ကြီးဂိုဏ်း
ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာကြီး

ဒေါက်တာရှိုင်း
(MD)(M.A)

ဆရာကြီးရှိန်း၏ ၁၀၀အစ

နောင်အခါတွင် 'ဆရာကြီးရှိန်း'ဟူ၍ အမည် ကျော်ကြားလာမည့် ကလေးကို စတင်မွေးဖွားလာသည့်ခုနှစ်မှာ ၁၉၂၆ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၇ ရက်၊ (ကြာသပတေးနေ့) မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၈၈ ခုနှစ်တွင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဖခင်မှာ ဦးရန်ဖြစ်ပြီး မိခင်မှာ ဒေါ်သောင်းတင် ဖြစ် သည်။ ဆရာကြီးရှိန်း၏ မွေးရာဇာတိမှာ အထက်မြန်မာပြည် မန္တလေးတိုင်း ပြင်ဦးလွင်မြို့ ဖြစ်၏ ။

ပြင်ဦးလွင်မြို့သည် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း အလှဆုံးနှင့် ထင်ရှားသော မြို့တော်များတွင် တစ်ခုပါဝင်ပေသည်။

ပင်လယ်ရေပြင်အထက် ပေပေါင်း ၃၅၀၀ ကျော်အမြင့် တောင်ပေါ်တွင် တည်ရှိပြီး တစ်နှစ်ပတ်လုံး ရာသီဥတု သာယာ ကောင်းမွန်လေသည်။

သို့ကြောင့် အပန်းဖြေသူ များလေသည်။ မန္တလေးမြို့ နှင့် ၄၂ မိုင်ကွာဝေးပြီး ရန်ကုန်မြို့နှင့် ၄၇၅ မိုင် ကွာဝေးပေသည်။

ဆရာကြီးသည် ဦးရန်၊ ဒေါ်သောင်းတင်တို့မှ မွေးချင်း ၂ ယောက်ရှိသည့်အနက် အကြီးဆုံးသားဩရသ ဖြစ်လေ သည်။

ဆရာကြီးကို မွေးသည်တွင် ပြင်ဦးလွင်မြို့တစ်ခွင်လုံးသို့ တစ်မုဟုတ်ခြင်း သတင်းတစ်ခုပျံ့နှံ့သွားလေတော့သည်။ ထိုကား အခြားမဟုတ်ပေ။ "ဒေါ်သောင်းတင်မှ ဘီလူးလေးတစ်ကောင် မွေးဖွားလာသည်"ဟူသော သတင်းဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဒေါ်သောင်းတင်မှ မွေးဖွား လာသော
ကလေးသည် လွန်စွာမှ ထူးခြားလေ၏။

ကလေးငယ်သည် သူ၏ ချက်ကြိုးဖြင့် လည်ပင်းကို ဒဏ်ရာရစေပြီး
မျက်နှာပေါ်အုပ်လျက် မျက်နှာဖုံးစွပ်သဏ္ဌာန် ဖြစ်နေတော့သည်။

ထိုသတင်းစကားများကြောင့် မိခင်သည် ဥပါဒ်ဒဏ် ကြောင့်
ဥပါဒ်ရောက်ကာ စိတ်မကောင်းကြီးစွာ ဖြစ်နေလေ သည်။ အချို့နားမလည်သူများက
ကလေးကို သတ်ပစ်ရန်အထိ တိုက်တွန်းကြလေသည်။

သို့သော် အချို့ ရှေ့မီနောက်မီ လူကြီးများက 'ဘီလူး မဟုတ်ကြောင်း၊
သည်ကလေးသည် အလွန်အလွန် ထူးခြားလာ မည့်ကလေး ဖြစ်ကြောင်း
အသိပေးပြောကြားလေသဖြင့် အပြစ် မဲ့သောကလေးခမျာ အသက်ဘေးမှ
ချမ်းသာရာရခဲ့လေသည်။

သူ့ဘုန်း သူ့ကံဖြင့် လာသူမို့လည်း ထိုသို့ ကူညီ စောင့်ရှောက်မည့်သူ
ပေါ်လာသည်ဟုဆိုသော် မမှားနိုင်ပေ။

သို့စေကာမူ ဒေါ်သောင်းတင်ကား အလွန်ရိုးသော ရှေးလူကြီးတစ်ဦးပီပီ
ကလေးကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ရမှာကို ဝန်လေးနေတော့သည်။ သို့အတွက်
ဦးလေးတော်သူ 'ဦးလူကလေး'မှ တူဖြစ်သူအား ခေါ်ယူ၍ ပြုစုစောင့်ရှောက်
ခဲ့ရသည်။

ထိုအချိန်တွင် မောင်ရှိန်း၏ ဖခင် ဦးရန်က ပြင်ဦးလွင် တွင် မရှိပေ။

သူသည် လက်သမားဆရာ ကန်ထရိုက်တစ်ဦး ဖြစ် သောကြောင့်
သီပေါမြို့တွင် အဆောက်အဦဆောက်ရန်အတွက် ရောက်ရှိနေသော
ကာလဖြစ်ပေသည်။ အတန်ငယ်ကြာသော အခါ ပြင်ဦးလွင်မြို့တွင်
ဘီလူးကလေးတစ်ကောင် မွေးသည် ဆိုသော သတင်းသည် သီပေါမြို့သို့တိုင်
တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်ကြား၍ ရောက်ရှိသွားသောအခါ ထိုသတင်းကို 'ဦးရန်'

ကြားလေတော့သည်။

ဦးရန်သည် သတင်းကို အသေအချာ လေ့လာစုံစမ်းကြည့်သော်
ထိုသတင်းကား မိမိဇနီးသည်မှ မွေးဖွားသော မိမိသားဖြစ်နေသည်ကို သိရသောအခါ
လုပ်လက်စ အလုပ်များ ကို ခေတ္တထားခဲ့ပြီး သီပေါမြို့မှ ပြင်ဦးလွင်သို့
အားချင်းပြန်လာ ခဲ့လေသည်။

အိမ်ရောက်သောအခါ မိမိသားငယ်အား ဦးလူကလေး ဆီမှ ယူ၍
အသေအချာ ကြည့်ရှုလေသည်။

ကလေး၏ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါကို ကြည့်သည်။ အမူအရာနှင့်
အကျင့်စရိုက်များကို အကဲခတ်သည်။ ကောင်းကင်ရှိ ဂြိုဟ် -နက္ခတ်များကို ကြည့်၍
ဇာတာကို တွက်ချက်ကြည့်လေသည်။

ထိုအခါ အများပြောသလို ကောလာဟလ သတင်း ထွက်သလို
ဘီလူးလေးဆိုသည်မှာ မဟုတ်ဘဲ အလွန်ထူးခြားမှု ရှိကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

"ငါ့သားကို ဘီလူးလေးလို့ စွပ်စွဲတာ သိပ်မှားတာပဲ။ ဒီကလေးဟာ
ဘီလူး မဟုတ်ဘူး။ သိပ်ထူးခြားတဲ့ ကလေးဖြစ်တယ်။ သူ့ကို
ကောင်းကောင်းမွေးရမယ်။ တစ်နေ့ကျရင် သူဟာ မိဘတွေကို အကျိုးပြုမယ့်
ကလေး၊ ပြည်သူပြည်သားတွေကို ကောင်းကျိုးပြုနိုင် မယ့် ကလေးကွ သိကြရဲ့လား။"

ဟု ဆိုကာ ဝင့်ကြွားစွာ ကြွေးကြော်ခဲ့လေသည်။

ကလေးကို နာမည်ပေးကင်ပွန်းတပ်သောအခါ ကလေး
အရွယ်ရောက်သည့်အချိန်တွင် မမြင်နိုင်သော စွမ်းအားများနှင့်
ပြည့်စုံလာလိမ့်မည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်မျိုးဖြင့် 'မောင်ရှိန်း' ဟူ၍
အမည်ပေးခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် ဦးရန်သည် သားဖြစ်သူ မောင်ရှိန်းအား
ကောင်းမွန်စွာ ပြုစုစောင့်ရှောက်ရန် ဇနီးဖြစ်သူ အား အသေအချာမှာကြားပြီး
အလုပ်ခွင်ရှိရာ သီပေါမြို့သို့ ပြန်သွားလေတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ၁၀ နှစ်ခန့် ကြာသောအခါ မောင်ရှိန်းသည်
ကလေးတစ်ယောက်နှင့်မတူသော ပြုမူဆောင်ရွက်မှုများကို
ပြုမူဆောင်ရွက်လာလေတော့သည်။

ထိုကား အခြားမဟုတ်။

လူတစ်ယောက်၏ အတိတ်နှင့် အနာဂတ်အကြောင်း အရာများကို
မှန်ကန်စွာ ဟောပြောနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုသတင်းကား တစ်ဦးမှတစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်မှ အများဆိုသလို
တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်ကြားကာ ပြင်ဦးလွင်တစ်မြို့လုံး ထိုသတင်းစကား
ပျံ့နှံ့ကာ သွားလေ တော့သည်။

ထိုအခါ အနီးဝန်းကျင်မှ လူများသာမက အခြားကပါ မောင်ရှိန်းထံသို့
လာရောက်၍ မေးမြန်းကြကုန်သည်။

ဆရာကြီးရှိန်းဖြစ်လာမည့်မောင်ရှိန်းကလည်း လာသမျှ လူတိုင်းကို
ဟောပြောပေးခဲ့လေသည်။ ကာလအတန်ကြာသော် မောင်ရှိန်း၏
အံ့ဩဖွယ်ရာအစွမ်းကြောင့် မိဘများဖြစ်ကြသော ဦးရန်နှင့် ဒေါ်သောင်းတင်တို့မှာ
လူသိများ ထင်ရှားလာရုံမျှမက ငွေကြေးအမြောက်အမြားပင်
စုဆောင်းမိလာတော့သည်။

မောင်ရှိန်းသည်ကား အသက် ၁၀ နှစ်၊ ၁၂ နှစ်အရွယ်ကပင် မိဘများကို
သူ၏ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော ပညာစွမ်းဖြင့် အလုပ်အကျွေးပြုခဲ့သော
သားထူးသားမြတ်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပေ သည်။

မိဘများက မောင်ရှိန်းအား ၁၄ နှစ်သားအရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ
ရှင်သာမဏေဘောင်သို့ သွတ်သွင်းချီးမြှင့် ပေးခဲ့ရာ ရှင်သာမဏေဘွဲ့တော်မှာ
ဦးပညာဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

ရှင်သာမဏေ တစ်နှစ်ဝတ်ပြီးနောက် လူထွက်လေ သည်။

လူထွက်ပြီးသော် ရှက်တတ်သောအရွယ်ရောက်လာသည် ဖြစ်၍ ယခင်ကဲ့သို့ အကြားအမြင်ဟောပြောနေရမှုကို မလုပ် လိုတော့ပေ။ ထို့အတွက်ကြောင့် ၁၉၄၁ ခုနှစ်တွင် စစ်မှုထမ်း ရန်အတွက် တပ်မတော်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့လေသည်။

ဗမာ့တပ်မတော်တွင် အမှုထမ်းနေစဉ် ကာလအတွင်း ဆရာကြီးရှိန်းသည် ပြင်ဦးလွင်၊ ပျဉ်းမနား၊ မန္တလေးမြို့များတွင် လှည့်လည်တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့လေသည်။

၁၉၄၈ ခုနှစ်တွင် ဆရာကြီးရှိန်းသည် ဒေါ်တင်တင်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့လေသည်။

၁၉၅၂ ခုနှစ်တွင် တပ်ကြပ်ကြီးအဖြစ် ရာထူး တိုးမြှင့် ခြင်း ခံရလေသည်။ တပ်မတော်တွင် စစ်မှုထမ်းနေစဉ်အချိန် ကာလတွင်လည်း အတိတ်ဘဝက ပါရမီအလျောက် ဒုက္ခ ရောက်နေသူများအား လျစ်လျူရှုမထားနိုင်ခဲ့ဘဲ မိမိပါရမီ အစွမ်းဖြင့် ကယ်တင်ခဲ့လေသည်။ ထိုကဲ့သို့သော စေတနာ အလျောက် ကူညီခဲ့ခြင်းကြောင့်လည်း တပ်မတော်ထဲတွင် ဖြစ်သော်လည်း 'ဆရာကြီးရှိန်း'ဟူသော အမည်သည်လည်း ပိုမိုထင်ရှားကာ လူသိများလာလေသည်။

ဆရာကြီးထံသို့ ရောဂါဝေဒနာရှင်များ အများအပြား လာရောက်ကုသကြပြီး မိမိတို့၏ အတိတ်၊ အနာဂတ်အကြောင်း များကိုလည်း လာရောက်မေးမြန်းဆွေးနွေးခဲ့ကြလေသည်။

ထူးခြားသောနှစ်ဟုဆိုရမည့် ၁၉၅၂ ခုနှစ်တွင် ဆရာ ကြီးရှိန်းသည် ထူးဆန်းသောအိပ်မက်တစ်ခု မြင်မက်ခဲ့လေ သည်။

အိပ်မက်ထဲတွင် ထူးခြားသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက ဆရာကြီးထံသို့ ရောက်လာပြီး ကတိတောင်းလေသည်။

"လူကလေး ... မင်းဟာ တစ်နေ့ကျရင် သာသနာ

ပြုရမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတစ်ဦး ဖြစ်လာပြီး သာသနာအကျိုး နဲ့ လူတွေရဲ့အကျိုးတွေကို သယ်ပိုးဆောင်ရွက်ရမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်လာပေလိမ့်မယ်။

ဒီတော့ အောက်ပါအချက်တွေကို မင်း လုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်းရလိမ့်မယ် လူကလေး ...

(၁) မူးယစ်စေတတ်သော သေရည်သေရက်ကို သောက် ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ရန်၊

(၂) ပိုင်ရှင်ခွင့်မပြုသော ဥစ္စာပစ္စည်းများကို ယူဆောင်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ရန်၊

(၃) မေထုန်မှုတွင် မှားယွင်းစွာ ပြုကျင့်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ် ရန်၊

(၄) သားကြီးငါးကြီးများကို စားသောက်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ် ရန်

စသော အချက်ကြီးလေးချက်ကို ရှောင်ကြဉ်ရန် လာရောက်သတိပေး ပြောကြားခဲ့ပေသည်။

သို့စေကာမူ ဆရာကြီးရှိန်းသည် စစ်သားတစ်ဦးဖြစ် သောကြောင့် လက်တွေ့မဟုတ်ပါက ဘာမှ ယုံကြည်သူမဟုတ် ခဲ့ပေ။

အထက်ပါအချက်များအနက် သားကြီးငါးကြီးစားသောက် ခြင်း၊ မေထုန်မှုကို မှားယွင်းစွာ ပြုကျင့်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်း စသော အချက်များကို ရှောင်နိုင်သည် ဆိုစေကာမူ အရက်သောက်ခြင်းကိုမူ မရှောင်နိုင်ခဲ့ပါချေ။

စစ်သားတစ်ဦး ဖြစ်သောကြောင့် ပင်ပန်းကြမ်းတမ်းမှုဒဏ်ကို ခံနိုင်ရန် အရက်ကို မရှောင်သာဘဲ အနည်းနှင့်အများတော့ သောက်ရလေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် အိပ်မက်ထဲမှ ပုဂ္ဂိုဟ်ထူး ပြောကြားခဲ့ သော အကြောင်းများကို သတိတရ ပြန်လည်တွေးနေမိခဲ့လေ သည်။

မိမိသည် နောင်တစ်ချိန်ကျလျှင် သာသနာအကျိုးကို

ဆောင်ရွက်နိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတစ်ဦး ဖြစ်လာမည်ဆိုခြင်းနှင့် စုန်းအတတ်၊
မှော်အတတ်ဖြင့်ပြုစားခံထားရသူများကိုကယ်တင် နိုင်ခြင်း၊ မိမိပညာဖြင့်
နိုင်နင်းကျွမ်းကျင်စွာ ကုသပေးနိုင်ခြင်း၊ ဝိညာဉ်များ၊ တစ္ဆေသူရဲများကို
နိုင်နင်းမည်ဟု ကြိုတင်နိမိတ် ဖတ်ခဲ့ခြင်းမှာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့မလား စသည်ဖြင့်
တွေးနေတတ် လေသည်။

သို့သော်လည်း သူသည် ထူးခြားသောထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ လမ်းညွှန်ချက်များကို
လုံးဝမေ့ထားပြီး လေ့လာမှုမပြုဘဲ နေခဲ့ လေသည်။

ပျော်ပျော်နေတတ်သူတစ်ဦးဖြစ်သည့်ပြင် ကံကောင်းသူ တစ်ယောက်ဟု
ယုံကြည်လျက် လက်ရှိဘဝတွင် ကျေနပ်လျက် ရှိသောကြောင့် မေ့လျော့စွာပင်
နေခဲ့သည်။

သို့သော် ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာသို့ ခရီးထွက်ရသည့်အခါ တိုင်း မကြာခဏ
သေနတ်ဒဏ်ရာ၊ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရမှုများ အကြိမ်ကြိမ် ကြုံတွေ့ခဲ့ရလေသည်။

အရက်သောက်မိတိုင်း အသက်အန္တရာယ်ကို မထိခိုက် နိုင်စေကာမူ ဒူး၊
ခြေ၊ လက်များတွင် မကြာခဏ ထိခိုက် ဒဏ်ရာများ ရဖန်များလာသောအခါ
သတိပြုမိလာခဲ့သည်။

တိုက်ဆိုင်မှုလားဟု ထင်နေရာမှ သတိပြုဆင်ခြင်၍ အရက်ကို
ကြိုးစားရှောင်ကြဉ်သောအခါ ထိခိုက်ဒဏ်ရာများ ကင်းဝေးသွားပြီး ဟောမှု၊ ပြောမှု၊
ကုသမှုများ သိသိသာသာ တိုးတက်အောင်မြင်မှုများ ရရှိခဲ့လေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ပြန်သောက်မိသည့်အခါတိုင်းလည်း အမျိုးမျိုးသော
အန္တရာယ်များကို ကြုံတွေ့ရလေရာ သုံးခါ မြောက် သေနတ်မှန်ခဲ့ပြီးသည့်နောက်
အိပ်မက်ထဲမှ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးမှ လာရောက်ကာ 'မောင်ရှိန်း... မင်း ဒီတစ်ခါ အရက်ထပ်
သောက်ရင် ခေါင်းကို သေနတ်မှန်ပြီး သေလိမ့်မယ်' ဟု

အိပ်မက်လာပေးလေသည်။ ထို့နောက်တွင်ကား အိပ်မက်ထဲမှ

ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပြောပြချက်များကို ဥပေက္ခာ မပြုဝံ့တော့ဘဲ လေးစား
လိုက်နာသောအနေဖြင့် အရက်သေစာ သောက်စားခြင်းကို
ကြိုးစားရှောင်ကြဉ်ခဲ့လေသည်။

ထိုကဲ့သို့ရှိရာမှ ၁၉၅၂ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ၏ ည တစ်ညတွင်
ထူးခြားသော အိပ်မက်တစ်ခုကို ထပ်မံ မြင်မက် ပြန်လေသည်။

ထိုအိပ်မက်ထဲတွင် ယခင်က အိပ်မက်ထဲတွင် တွေ့ခဲ့ရ ဖူးသော
ပုဂ္ဂိုလ်ထူးရောက်လာပြီး ဆရာကြီးရှိန်းအား ထပ်မံ မှာကြားလာလေသည်။

"မောင်ရှိန်း၊ မင်း သာသနာပြုဖို့ အချိန်တန်ပြီ။ ဂုတ်ထိပ်တံတားနားမှာ
ဂူတစ်ဂူရှိတယ်။ အဲဒီ ဂူထဲမှာ ငါနေတယ်။ မနက်ဖြန်ခါ မပျက်မကွက် ငါနဲ့ လာတွေ့
ပါ"

ထိုသို့လာ၍ မိန့်ကြားလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာကြီးရှိန်းသည် ယခင်တစ်ကြိမ်ကလို တွေ့ဝေမနေဘဲ
သံသယဖြစ်မနေတော့ဘဲ ထိုပုဂ္ဂိုလ် မှာကြား သည့်အတိုင်း ဂုတ်ထိပ်တံတားအနီးမှ
ဂူရှိရာသို့ အရောက်သွား ရန် စီစဉ်လေတော့သည်။

ဂုတ်ထိပ်တံတားသည် ရှမ်းပြည်နယ်၊ နောင်ချိုမြို့နယ် အတွင်း၌ ရှိပြီး
ပြင်ဦးလွင်မှ ၅၇ မိုင်ခန့် ကွာဝေးပါသည်။

ဆရာကြီးရှိန်းသည် နံနက်စောစော ဆိုင်ကယ်ဖြင့် သွားရန်
စီစဉ်လေသည်။ ထိုသို့သွားရာတွင် ညနေပိုင်း လေးနာရီ ကျော်ကျော်လောက်မှာ
ဂုတ်ထိပ်ဂူသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။

ဂူထဲသို့ ရောက်သောအခါ အတွင်းဘက်တစ်နေရာ၌
ဝါးကွပ်ပျစ်တစ်ခုပေါ်တွင် တင်ပလွင်ခွေထိုင်လျက် တရား အားထုတ်နေသော
ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ဆရာကြီးရှိန်းသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား မြင်သောအခါ မိမိအား အိပ်မက်ထဲ၌ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် လာရောက်တွေ့ဆုံ သော ပုဂ္ဂိုလ်မှန်း သိရှိလိုက်ရသည်။

သူသည် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးအနီးတွင် ရိကျိုးစွာ ဝင်ထိုင်၍ ကန်တော့လိုက်ရာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ထူးက တရားအားထုတ်နေရာမှ မျက်လွှာဖွင့်ကြည့်ပြီး မိန့်ကြားလေသည်။

"ငါ့သား .. ငါ မင်းကိုစောင့်နေတာ။ အဘမှာရှိတဲ့ ပညာတွေကို အဘကိုယ်စား ငါ့သားကို လွှဲပေးချင် လို့ပဲ။ မင်း ဒီနားကို လာထိုင်ချေ"

ဆရာကြီးရှိန်းသည် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးအနီးသို့ တိုးထိုင်လိုက် သည်။ ဂူအတွင်း၌ ရေစက်များ ကျဆင်းနေသော်လည်း ပုဂ္ဂိုလ် ထူး ထိုင်နေသောနေရာနှင့် ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် ရေစိုခြင်း လုံးဝ မရှိသည်ကို သတိပြုမိလေသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်ထူး၏ အနီးတွင် အခြားဘာပစ္စည်းမှ ရှိမနေဘဲ သစ်သီးအချို့တင်ထားသော ဆွမ်းပွဲတစ်ပွဲသာ ရှိပေသည်။

"ငါ့သား .. မင်းကို အဘရဲ့ပညာတွေကို လွှဲပေးမယ်။ ဒီပညာတွေကို ရတဲ့အခါ သာသနာတော်ရဲ့အကျိုး၊ လူတွေရဲ့အကျိုးကို သယ်ပိုးဆောင်ရွက်ရမယ်။ ကဲ ... မင်းရဲ့လက်ဝါးဖြန့်ထားပေရော"

ဆရာကြီးရှိန်းကလည်း ပြောသည့်အတိုင်း လက်ဝါးဖြန့် ထားပေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ရသေ့ကြီးမှ ဆရာကြီးရှိန်းရဲ့ ညာလက်ဝါးကို ဘယ်လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ ညာလက်ဝါး ညာလက်ဝါးချင်း၊ ဘယ်လက်ဝါးကို ဘယ်လက်ဝါးချင်းရိုက်ကာ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်၍ တန်ခိုးထက်သော ပညာရပ်များကို ပေးအပ်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဂူအထက်မျက်နှာကြက်မှ ရေစက် ရေပေါက်များ အဆက်မပြတ် ကျဆင်းလာလေရာ ဆရာကြီး ရှိန်းတစ်ကိုယ်လုံး

ရေစက်ရေပေါက်များဖြင့် ရွဲရွဲစိုသွား သော်လည်း ပုဂ္ဂိုလ်ထူးမှာမူ ရေတစ်စက် တစ်ပေါက်မျှ စိုခြင်း၊ ထိခြင်း မရှိသည်ကို အံ့သြဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ရပေသည်။

ထို့နောက် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးက ပန်းသီးနှင့် အလွန်တူသော် လည်း ပန်းသီးမဟုတ်သော သစ်သီးတစ်လုံးကိုပေး၍ ချက်ချင်း စားစေပါသည်။ ဆရာကြီးရှိန်းကလည်း ချက်ချင်းစားလိုက်ရာ စားဖူးသမျှ သစ်သီးများနှင့်ခြားနားသော အရသာရှိသည်ကို ထူးထူးခြားခြား သတိပြုမိလေသည်။

သစ်သီးကို စားပြီးသောအခါ ရေတစ်ခွက်ကို ကမ်းပေး ပြန်သဖြင့် ချက်ချင်းမော့သောက်လိုက်ရသည်။

ထိုအချိန်၌ ဆရာကြီးရှိန်းတစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီး မွေးညှင်းများထကာ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်သွားသည်ကို သိရှိ လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးက စကားဆိုသည်။

"မောင်ရှိန်း..မင်း အဘရဲ့ပညာတွေကို လွှဲပေးလိုက် ပြီးပြီ။

ဒီကနေ့ကစပြီး မင်းဟာ သာမန်လူတစ်ယောက် မဟုတ်တော့ဘူး၊ သိရဲ့လား။

မကြာခင်မှာ မင်းရဲ့ ညာလက်ဝါးပြင်ပေါ်မှာ ငါးရုပ်နဲ့ ဘုရားပုံတော်တွေ ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ ငါးရုပ်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က သာမန်ထက် ထူးကဲဆန်းကြယ်ခြင်းနဲ့ လူတွေရဲ့ ကောင်းကျိုးချမ်းသာအောင် စွမ်းဆောင်နိုင် မယ့် လက္ခဏာပဲ မှတ်သားပေရော။

ဘုရား (စေတီ)ပုံပေါ်လာရတဲ့ အတိတ်နိမိတ်ကတော့ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ရဲ့အကျိုးကို သယ်ပိုးထမ်းဆောင်ရ မယ့် လက္ခဏာပဲ ..။

ဒီထူးခြားတဲ့ အရုပ်တွေ ပေါ်လာတဲ့အခါ မင်းဟာ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ရဲ့ အကျိုး၊ တရားဓမ္မတွေကို ဖြန့်ဝေပေးချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ ဖြစ်ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ ငါ့သား

အဘမှာတာတွေကို နှလုံးထဲမှာ မြဲမြံစွာ မှတ်ထား ဆောင်ရွက်ပေတော့"

"ဟုတ်ကဲ့ ..အဘရသေ့။ အဘပြောတဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ် ..."

ထိုသို့ ကတိပေးလိုက်ပြီးနောက် ဆရာကြီးရှိန်း မေ့ခနဲ ဖြစ်ကာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေသည်။ အချိန်မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်နေသည်မသိ။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်လင်းမှ အိပ်ပျော် နေရာမှ နိုးလာခဲ့ပေသည်။

ထူးခြားသည်ကား ဂူ၏ အထက်နံရံမှာ အက်ကွဲကြောင်း မရှိပါဘဲလျက် ရေစက်များ အဆက်မပြတ် စိမ့်ကျနေသော်လည်း သူ၏ ကိုယ်ကို ရေစိုခြင်း လုံးဝရှိမနေတော့ခြင်းပင် ...။

သူနိုးလာသောအခါ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး အဘရသေ့ကို မတွေ့ရ တော့ဘဲ မနေ့ကပြောခဲ့သောမှာကြားချက်များကိုသာအထပ်ထပ် ကြားယောင်နေလေတော့သည်။

"မောင်ရှိန်း မင်းရဲ့ လက်ဝါးပြင်ပေါ်မှာ ငါးရုပ်နဲ့ ဘုရားရုပ်တွေ ပေါ်လာတဲ့အခါ အောင်မြင်ပြီလို့ မှတ်ပေ ရော့။

ဒါနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကို ပြန့်ပွား အောင် ဆောင်ရွက်ချင်တဲ့စိတ်၊ တရားဓမ္မတွေကို ပြန့်ပွားအောင် ကြိုးစားဆောင်ရွက်ချင်တဲ့ စိတ်တွေ အလိုလိုပေါ်လာလိမ့်မယ်။

မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တွေကို မပြုမိအောင် အထူး ရှောင်ကြဉ်ပါ။ လိုက်နာဆောင်ရွက်ရမယ့် ကျင့်ဝတ် တွေကိုလည်း မပျက်ရအောင် အထူးအလေးထား ဆောင်ရွက်ပါ။

အဘမှာကြားတာတွေကို မမေ့မလျော့ကြိုးစား ဆောင်ရွက်ပေတော့ လူကလေး ..."

ပုဂ္ဂိုလ်ထူးနှင့် တွေ့ ပြီ

ထိုအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ခဲ့ပြီးနောက် တစ်လကျော် အချိန်
ကြာသောအခါ ဆရာကြီးရှိန်းသည် မကျန်းမမာဖြစ်၍ အိပ်ရာထက်တွင် ၇ ရက်ခန့်
သတိလစ်နေလေတော့သည်။

ဆေးဆရာများနှင့် ဆေးကုသသော်လည်း မည်သို့မျှ မထူးခြားပေ။ သူ
ထိုကဲ့သို့ဖြစ်ရခြင်း အကြောင်းရင်းကို မည်သူ မျှ တိတိကျကျ မသိနိုင်အောင်
ရှိနေပေတော့သည်။

နောင်သောအခါမှ သိကြရသည်မှာ ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်ရ ခြင်းမှာ
တန်ခိုးသိဒ္ဓိရှင်ဖြစ်သော အဘရသေ့ဟုခေါ်သော ပုဂ္ဂိုလ် ထူးကြီးမှ
ဆရာကြီးရှိန်းအား ပညာများ ထပ်မံထည့်သွင်းပေး ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း
သိကြရပေသည်။

ထိုကဲ့သို့ သတိမေ့နေပြီး ၈ ရက်မြောက်သောနေ့တွင် ဆရာကြီးရှိန်း
ပြန်လည်၍ သတိရလာလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရောဂါအားလုံး ကင်းစင်သွားပြီး လူကောင်းပကတိ
ဖြစ်နေပြန်သည်။

ထိုမှအစပြု၍ ဆရာကြီးရှိန်းသည် သွားလေရာနေရာ၊ ရောက်လေရာ
ဒေသတိုင်းတွင် တွေ့ရသော ပယောဂအတတ် ဖြင့်
ပြုစားခြင်းခံထားရသောလူနာများကိုတွေ့လျှင် ပျောက်ကင်း ချမ်းသာအောင်
ကုသပေးနိုင်ခဲ့လေသည်။

အထူးသဖြင့် ရှမ်းပြည်ဘက်မှ လူအများအား ကုသ ပေးခဲ့ရသည်က

များလေသည်။

ဥစ္စာစောင့်နှင့်ပတ်သက်သော သိုက်ဆက်မှလာသူများ
လူဝင်စားများကိုလည်း စမ်းသပ်စစ်ဆေးဖော်ထုတ်၍ ပျောက် ကင်းချမ်းသာအောင်
ကူညီကုသပေးခဲ့လေသည်။

ကုသ၍ ပျောက်ကင်းသွားကြသူများ၊ ဆရာကြီးရှိန်း၏ ပညာစွမ်းကို
ယုံကြည်ကြသူများလည်း ဆရာကြီးထံတွင် တပည့်ခံ ပညာယူခဲ့ကြလေသည်။

ဆရာကြီးရှိန်းသည် ထိုသို့ ပယောဂနှင့်သက်ဆိုင်သော ကုသမှုများ၊
သိုက်ဆက်၊ လူဝင်စားနှင့် ပတ်သက်သော ကုသမှု များကို
အထက်ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ခွင့်ပြုချက်ကို ရယူပြီးမှ ကုသပေးလေ့ရှိပါသည်။

၁၉၅၃ ခုနှစ်ရောက်သောအခါ ဆရာကြီးရှိန်းသည်
ဘုန်းတော်ကြီးဦးဝါယမနှင့် လူပုဂ္ဂိုလ် ဦးဘောဂတို့ထံမှ လျှို့ဝှက်
ဆန်းကြယ်သောပညာရပ်များ၊ တန်ခိုးသိဒ္ဓိနှင့်သက်ဆိုင်သော ကိစ္စများကို
ထပ်မံသင်ယူတတ်မြောက်ခဲ့လေသည်။

ထိုအခါ သူ၏ ညာလက်ဝါးပြင်ပေါ်၌ ငါးရပ်နှင့် ရွှေတိဂုံ ဘုရား (စေတီ)
ပုံများထင်ရှားစွာ ပေါ်လာတော့သည်။

ထိုအချိန်မှ အစပြုကာ ဆေးကုသမှုတွင် သိသိသာသာ ကြီး
အစွမ်းထက်မြက်မှုများ တိုးတက်ပြောင်းလဲသွားလေတော့ သည်။ ဆရာကြီးရှိန်း
ဘုရားပုံနှင့် ငါးပုံပါသော ညာလက်ဝါးဖြင့် ပုတ်ခြင်းကို
မည်သည့်ပယောဂဝေဒနာသည်မျိုးမှ မခံနိုင်ပေ။

စုန်း၊ သရဲ ပူးကပ်သော ဝေဒနာရှင်ဆိုလျှင် လက်ဖြင့်
ထိသည်နှင့်ချက်ချင်းလဲကျသွားလေသည်။ သိုက်ဆက်၊ နတ်ဆက်များကိုလည်း
ထိုနည်းဖြင့်ပင် စမ်းသပ်စစ်ဆေး ကုသ ပေးခဲ့ပေသည်။

ထိုကဲ့သို့ လိုက်လံကုသပေးချိန်မှာ ဆရာကြီးရှိန်းသည် တပ်မတော်တွင် တပ်ကြပ်ကြီးဘဝဖြင့် တာဝန်ထမ်းဆောင် နေစဉ်ကာလ ဖြစ်လေရာ တာဝန်က တစ်ဖက်၊ ဆေးကုသမှုက တစ်ဖက်ဖြင့် မအားလပ်ရအောင် ရှိလေတော့သည်။

ဆရာကြီးရှိန်းနှင့်တွေ့သမျှ ရောဂါဝေဒနာရှင်များမှာ ပျောက်ကင်းချမ်းသာသူ များလာသောအခါ တစ်စတစ်စဖြင့်လူသိများလာသည့်နည်းတူ ဆရာကြီးရှိန်း၏ အမည်မှာလည်း ပိုမို၍ ထင်ရှားလာခဲ့လေသည်။

ယခင်က လုပ်ဖော်ကိုက်ဖက် အပေါင်းအသင်းများက ဆရာကြီးရှိန်းနှင့် သူ၏ ပြုမူဆောင်ရွက်သည်များအပေါ် ယုံကြည် မှုမရှိခြင်း၊ 'အောက်လမ်းပညာတွေပါကွာ'ဆိုပြီး အထင်သေးရှံ့ချ ခြင်းများသည်လည်း တစ်စတစ်စ ပပျောက်သွားလေသည်။

အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ၊ သူ၏ ဆောင်ရွက်မှုများ အောင်မြင်လာသည်နှင့်အမျှ သူ့အပေါ် ယုံကြည်လာကြသည်။ သူ့ပညာကို လေးစားလာကြသည်။ ရောဂါကုသသူများလာ သည်နှင့်အမျှ လက်မလည်အောင် ဖြစ်လာသောအခါ ဆရာကြီး ရှိန်းသည် တပ်မတော်မှ အနားယူခဲ့လေတော့သည်။

ထို့နောက် မန္တလေးမြို့၏ ထောင့်လေးထောင့်တွင် ဝေဒနာရှင်များအတွက် အားထားစရာကောင်းသော ဓာတ်ခန်း များကို ဖွင့်လှစ်ကာ ဒုက္ခရောက်နေသူများအား စေတနာဖြင့် ကူညီကယ်တင်ခဲ့လေသည်။

စုန်း - ကဝေ ပြုစားခံရခြင်းများ၊ သူရဲ -တစ္ဆေ ပူးကပ် ခြောက်လှန့်ခြင်းများ၊ သိုက်ဆက်၊ နတ်ဆက်၊ ဘဝဆက်များကို ဖော်ထုတ်ကုသပေးခဲ့လေသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ဆရာကြီးရှိန်းသည် ဖွင့်လှစ် ထားသော ဓာတ်ခန်းများတွင် လှည့်လည်နေထိုင်ရင်း ဆေးကုသပေးခဲ့ သည်။ ဆရာကြီးသည်

ရောဂါရှာဖွေကုသရာ၌ ငွေကြေး အသပြာကို အဓိကမထားဘဲ စေတနာဖြင့်သာ ကုသပေးသည်။ ချို့တဲ့သူများကို အခမဲ့ကုသပေးသည်။ သို့ကြောင့် မိသားစု စားဝတ်နေရေးအတွက် လုံလောက်မှုမရှိခဲ့ပေ။ ကိုယ်ပိုင်အိမ်က လည်း မရှိ၊ မိသားစု စားဝတ်နေရေးကလည်း ချို့တဲ့လေရာ၊ ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ဆရာကြီး၏ ဇနီး ဒေါ်တင်တင်သည် စိတ်မချမ်းမြေ့စွာဖြင့်ပင် ဆရာကြီးအား စွန့်ခွာသွားခဲ့လေ တော့သည်။ ဆရာကြီးသည် ဇနီးဖြစ်သူမှ သူ့အား စွန့်ခွာ သွားသော်လည်း သူ့၏ စေတနာဖြင့် ဆေးကုသပေးခြင်းအလုပ် ကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ခဲ့ပေ။

ထိုသို့နှင့် တစ်ညတွင် ထူးခြားသော အိပ်မက်တစ်ခု မက်ပြန်လေ၏ ။ အိပ်မက်ထဲတွင် ပုဂ္ဂိုလ်ထူး အဘရသေ့ ရောက် လာပြီး အောက်ပါအတိုင်း ပြောကြားလေသည်။

"မောင်ရှိန်း ...မင်း ဒီမှာ မနေနဲ့။ ဒီအရပ်မှာ မနေနဲ့။ မင်း မိန်းမနဲ့ မပေါင်းနဲ့။ မင်းမှာ အတိတ်ကဝဋ်ကြွေး ရှိခဲ့တယ်။ ဒီဝဋ်ကြွေးကြောင့် မင်းမိန်းမနဲ့ ပေါင်းလို့ မရဘူး။ မင်း ဒီကနေ သင့်လျော်ရာ အရပ်ဒေသကို ရွှေ့ပြောင်းပြီး အခြေချလို့ ထာဝရနေထိုင်ရမယ်။ မင်းဘဝ ဘယ်လောက် ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းတယ် ဆိုတာ မင်း တွေ့ရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေကို ဥပေက္ခာပြုထားရမယ်။ အခက်အခဲတွေ ဘယ်လောက် ပင် တွေ့ရပါစေ၊ ရည်မှန်းချက်တွေအတိုင်း ဗုဒ္ဓ သာသနာတော် ပြန့်ပွားတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ရ မယ် မောင်ရှိန်း ..."

သို့သော် ဆရာကြီးရှိန်းသည် မိမိ၏ စီးပွားရေး အခက် အခဲကြောင့် ဘယ်ကိုမှ မရွှေ့ပြောင်းဖြစ်ဘဲ မန္တလေးမှ ဓာတ်ခန်း များတွင်သာ ဆက်လက်နေထိုင်ခဲ့လေသည်။

ထိုအခါ ၁၉၆၈ ခုနှစ်အတွင်း ညတစ်ညတွင် အိပ်မက် တစ်ခု ထပ်မံမြင်မက်ပြန်လေသည်။

"မောင်ရှိန်း ...မင်း အတိတ်ဘဝတုန်းက မကောင်းမှု တွေ ပြုခဲ့တယ်။

မင်းပြုခဲ့တဲ့ အတိတ်ဘဝက အကုသိုလ်တွေအတွက် ဒီဘဝမှာ မင်း ခံရမယ်။
ငါ့စကားတွေကို နားမထောင်ရင် မင်းရဲ့အတိတ်က မကောင်းမှုကြောင့် မင်း
အသက်ရှူရပ်လိမ့်မယ်။ ရှေ့ဆက်တိုးရင် သေလိမ့်မယ်။ မင်းမိန်းမနဲ့ဆက်လက်
ပေါင်းသင်းမယ်ဆိုရင် အတိတ်ဘဝက အကုသိုလ် တွေကြောင့်
မင်းသာသနာမပြုနိုင်ခင် သေသွားမှာ မချပဲ ...။

မင်း ရှေ့ဆက်ပြီး အသက်ရှင်လျက်နဲ့ သာသနာပြုချင် တယ်၊
လူတွေရဲ့ကောင်းကျိုးကို ဆက်လက်သယ်ပိုးချင် တယ်ဆိုရင်တော့ ဒီနေရာက
အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာသွား ပေရော့။ ဒါဟာ အဘရဲ့ နောက်ဆုံးသတိပေးချက်ပဲ
လူကလေး။"

ထိုသို့ လာရောက်သတိပေးသော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးမှာ ဂုတ်ထိပ်တံတားအနီး
ဂူထဲတွင်တွေ့ခဲ့သော သူ့အား ပညာပေးခဲ့ သော ကျေးဇူးရှင် အဘဆရာရသေ့ကြီးပင်
ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့ ဆရာရသေ့ကိုယ်တိုင် လာရောက်သတိပေးသော အခါ
ဆရာကြီးရှိန်းမှာ ဆက်လက်မလွန်ဆန်ဝံ့တော့ပေ။ သို့ကြောင့်
မကြာခင်အချိန်အတွင်းမှာပင် အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်ပြီး မန္တလေးကို စွန့်ခွာ၍
ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြောင်းလာခဲ့လေ တော့သည်။ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်တင်တင်မှာ
မန္တလေးမြို့တွင် ကျန်ခဲ့ လေသည်။

ဆရာကြီးရှိန်းသည် ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်သောအခါ သူ၏ ဆေးကုသရာ
ဓာတ်ခန်းကို အမှတ် (၃၅)၊ ဂွတ္တလစ်လမ်း သွယ်၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့တွင်
စတင်ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။

ထို့နောက်တစ်ဖန် အမှတ် ၉၉ (ဂ)၊ ပြည်လမ်း၊ မြေနီကုန်း၊
စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ ဖွင့်လှစ်နိုင်ခဲ့သည်။

ဆရာကြီးရှိန်းသည် လူနာများကို စေတနာဖြင့် လက်ခံ ကုသ ပေးခဲ့ရာ

ပျောက်ကင်းချမ်းသာသူ၊ အကျိုးများသူများ လာသောကြောင့် တစ်ဆင့်စကား
တစ်ဆင့်နားဖြင့် တစ်စတစ်စ လူသိများလာခဲ့လေသည်။ ထိုနှင့်အမျှ
လုပ်ငန်းတိုးတက်မှုလည်း ရှိခဲ့ပေရာ ဆရာကြီး၏ ပညာဂုဏ်ကို
ကြည်ညိုရင်းစွဲရှိသည့် ဦးသောင်းတင်၊ ဒေါ်သန်းကြည်တို့မှ မြေနီကုန်းတွင်ရှိသော
မြေနှင့်အိမ်အား ဆရာကြီးကို လှူဒါန်းခဲ့ပြန်ရာ အိမ်ငှား၍ ဖွင့်နေ ရသော ဘဝမှ
ကိုယ်ပိုင်အိမ်ဖြင့် ဓာတ်ခန်းဖွင့်နိုင်သောဘဝသို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။

ဦးသောင်းတင်၏ အစ်မကြီး ဒေါ်နှင်းယုံ၊ ဦးသောင်းတင်၊
ဒေါ်သန်းကြည်တို့၏ သား ၂ ဦး ဖြစ်ကြသော ဦးတင်မောင်သန်းနှင့် ဦးတင်ဝင်းတို့
အပါအဝင် မိသားစု များက ဆရာကြီး၏ ထက်မြက်သော ပညာ၊ ရိုးသားခြင်း၊
စိတ်ဓာတ် ပြည့်ဝခြင်းတို့အတွက် ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပူဇော်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၈၅ ခုနှစ်တွင် ဆရာကြီးရှိန်းသည် နိုင်ငံတော်မှ
စစ်မှုထမ်းကောင်းဘွဲ့တံဆိပ်ချီးမြှင့်ခြင်း ခံရလေသည်။ ထိုအချိန် မှ အစပြု၍
ဆရာကြီးရှိန်းသည် ကိုယ်ပိုင်အိမ်၊ ကိုယ်ပိုင် ဓာတ်ခန်းများဖြင့် တိုးတက်မှု
များလာသောအခါ မန္တလေး မြို့တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်တင်တင်ထံသို့
ငွေအလုံ အလောက် ပြန်၍ ထောက်ပံ့ခဲ့လေသည်။

ထိုအကြောင်းများမှာ ဆရာကြီးရှိန်း၏ ဘဝတိုးတက်မှု
အစပိုင်းကာလများဆိုပါကလည်း မမှားနိုင်ပါချေ။

နန်းစဉ်ဘုရား ကိုးကွယ်ထားလျက်

ဆရာကြီးရှိန်းသည် ကျေးဇူးရှင် အဘဆရာ ရသေ့ထံမှ

ပညာရခဲ့ပြီးနောက် တစ်ဖက်မှ သာသနာပြုလုပ်ငန်းများ၊ တရား ဓမ္မ
ပြန့်ပွားတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ခြင်းနှင့် သိုက်ဆက်၊ နတ်ဆက်၊ ဘဝဆက်များ
ဖော်ထုတ်ရှင်းလင်းခြင်း၊ ကုသပေး ခြင်းများ၊ စုန်း၊ နတ်၊ ကဝေ အစရှိသည်တို့
ပြုစား၊ ဖမ်းစားခြင်း များကို ပျောက်ကင်းချမ်းသာအောင် ကုသပေးခဲ့ရာ နှစ်ပေါင်း
၃၀ ပင် ကျော်ခဲ့လေပြီ။

ထိုအထဲ၌ အလွန်ထူးခြားဆန်းကြယ်သော အကြောင်း

အရာများကိုလည်း ကြုံတွေ့ခဲ့ရပေသည်။

တစ်နေ့တွင် ဆရာကြီးရှိန်း ဆေးကုပေးရာ ဓာတ်ခန်း သို့

လူနာအမျိုးသမီးတစ်ဦး ရောက်လာသည်။

လူနာအမျိုးသမီးမှာ စိတ်ဝေဒနာ ဖြစ်နေရှာသည်။ သူသည်

ရောက်လာကတည်းက နှုတ်မှ တတွတ်တွတ်ရွတ် ဆိုလျက် ရှိသည်။

သီချင်းဆိုသံလိုလို၊ ငိုသံလိုလို အသံများ ထွက်နေလေသည်။

ဆရာကြီးရှိန်းက သူမအား စစ်ဆေး၍ ဆေးမှတ်တမ်း ယူပါသည်။

သူသည် ဓာတ်ခန်းထဲ ရောက်လာကတည်းက မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေရာ

ဆရာကြီးရှိန်းမှ အမိန့်ပေးလိုက်တော့မှ ငြိမ်ကျသွားလေသည်။ သူမ၏ ရောဂါမှာ

ဥစ္စာစောင့် ဝင်ပူးကပ် ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အတိတ်ဘဝဟောင်းက သူမသည် ဘုရား

ရှေ့တွင် သစ္စာမိဋ္ဌာန်ပြု ကျိန်ဆိုမှုများပြုခဲ့ရာ ထိုသစ္စာမိဋ္ဌာန်ပြု ချက်များ

ပျက်ကွက်ခြင်းက ယခုဘဝတွင် သူမအား စိတ် ဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်စေခြင်း

အကြောင်းရင်းဖြစ်ပေသည်။ ဆရာကြီး ရှိန်းက လူနာအား အသေအချာ စစ်ဆေးကြည့်သောအခါ ရောဂါပျောက်ကင်းနိုင်သည့် အောက်ပါအချက်ကို သိမြင်ရလေသည်။ ထိုကား အခြားမဟုတ်ပေ။

ဥစ္စာစောင့်ဘဝတွင် ဖူးမြော်ခဲ့ရသော ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် ကို ယခုဘဝတွင် ပြန်လည်ဖူးမြော်ရလျှင် ရောဂါပျောက်ကင်းနိုင် သည်ဟူသော အချက်ပင်ဖြစ်သည်။

ဆက်လက်စစ်ဆေးရာတွင် ထိုရှေးဟောင်းဘုရားသည် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း၌ ရှိနေပြီး ဆရာကြီးရှိန်းနှင့်အတူ လိုက်ရှာ ပါက တွေ့နိုင်သည်ဟူသောအချက်ကို သိရလေသည်။

ထို့ကြောင့် လူနာအမျိုးသမီးနှင့်အဖွဲ့သည် ဆရာကြီး ရှိန်းကိုပါ တစ်ပါတည်း ခေါ်ဆောင်၍ မြန်မာနိုင်ငံ တစ်နံ တစ်လျားသို့ ခရီးထွက်ကြလေသည်။ ကားဖြင့် တစ်မြို့ဝင် တစ်မြို့ထွက် လိုက်လံစုံစမ်းကြသည်။ မကွေး၊ မင်းဘူး၊ ရွှေစက်တော်၊ ပုပ္ပါး၊ ပုဂံ၊ ရွှေစာရံ၊ မန္တလေးစသော နေရာများသို့ အနံ့ လိုက်လံရှာဖွေပါသော်လည်း အမျိုးသမီးပြောသည့် ရှေးဟောင်းရုပ်ပွားတော်မြတ်ကို မတွေ့ကြရပေ။

နောက်ဆုံး ဆရာကြီးရှိန်း၏ တပည့်တစ်ဦးဖြစ်သူ မိတ္ထီလာမြို့မှ ဆရာဦးကျော်ငြိမ်း၏ ဓာတ်ခန်းသို့ ရောက်သော အခါ မမျှော်လင့်ဘဲ ထိုရှေးဟောင်းရုပ်ပွားတော်ကို ဖူးတွေ့ကြရ တော့သည်။

လူနာအမျိုးသမီးသည် ထိုရုပ်ပွားတော်ရှေ့သို့ ရောက် ပြီး ပူဇော် ကန်တော့လိုက်သည်နှင့် ဖောက်ပြန်နေသော စိတ်မှာ တစ်စတစ်စ ပြန်လည်တည်ငြိမ်လာပါတော့သည်။

မကြာခင်မှာပင် သိသာစွာ ပြန်လည်ကောင်းမွန်သွား လေတော့သည်။ ဆရာကြီးရှိန်းက ဦးကျော်ငြိမ်းအား အကျိုး အကြောင်း ပြောပြလိုက်သောအခါ ဦးကျော်ငြိမ်းက ထို ရှေးဟောင်းရုပ်ပွားတော်ကို ဆရာကြီးရှိန်းအား လှူဒါန်းပေး

လိုက်သည်။

ရုပ်ပွားတော်ကို လက်ခံရရှိပြီးသောအခါ ဆရာကြီးရှိန်း တို့အဖွဲ့မှာ ရန်ကုန်သို့ ချက်ချင်းပြန်လာကြလေသည်။

ထိုရုပ်ပွားတော်မှာ ဆင်စွယ်ဖြင့် ထုလုပ်ထားပြီး အမြင့် ဉာဏ်တော် ၅ လက်မကျော် ရှိပါသည်။ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်၏ ထူးခြားမှုမှာ မျက်နှာတော် ထုလုပ်ထားမှုမှာ ကတ္တုသန် ဘုရား ရှင်၏ မျက်နှာတော်နှင့်တူကြောင်း အဆိုရှိပါသည်။ ၎င်း ဘုရားရုပ်ပွားတော်၌ ကတ္တုသန်ဘုရား၏ ဓာတ်တော်များ ကိန်းဝပ်နေပါသည်။

ပုဂံခေတ် အနော်ရထာမင်းကြီးလက်ထက်မှ အစပြု၍ ကုန်းဘောင်ခေတ် နောက်ဆုံးမင်း သီပေါမင်းလက်ထက်အထိ ကိုးကွယ်ခဲ့သော 'နန်းစဉ်ဘုရား'ဖြစ်ပါသည်။ ထိုနန်းစဉ် ဘုရားအား အစဉ်အဆက်အားဖြင့် ဘုရင့်နန်းတော်များ၌ သာ ကိုးကွယ်ထားရှိခဲ့ပေသည်။

ယခုအခါ ထိုနန်းစဉ်ဘုရားသည် ဆရာကြီးရှိန်း၏ ဓာတ်ခန်း အတွင်း ဘုရားခန်း၌ ကိန်းဝပ်စွာယံတော်မူလျက် ရှိလေသည်။ ထိုနန်းစဉ် ဘုရားကို စတင်ကိုးကွယ်ရသည့် အချိန်မှ အစပြု၍ ဆရာကြီးရှိန်း၏ လုပ်ငန်းများ တိုးတက် အောင်မြင်လာကာ စီးပွားရေးများ တိုးတက်ကြီးပွားလာခြင်း၊ တပည့်လက်သား များပြားလာခြင်း၊ လူအများတွင်သာမက မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးတွင်ပါ ကျော်ကြား၍ လူသိများ ထင်ရှား လာခြင်း၊ ဂုဏ်သတင်းပျံ့နှံ့လာခြင်း စသော အကျိုးထူးများကို ရရှိခံစားလာရပြီး အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ရောက်ရှိလာသော လူနာများကိုလည်း ရှေးကထက်ပို၍ ကူညီကုသ ပေးနိုင်ခဲ့ပေသည်။

ထို့နောက်တွင်ကား ဆရာကြီးရှိန်းသည် မြေနီကုန်းမှ အိမ်နှင့် ခြံ၊ မြေများကို လှူဒါန်းသူများ၏ သဘောတူခွင့်ပြု ချက်ဖြင့် ပြန်လည်ရောင်းချပြီး ယခုနေထိုင်ရာ အမှတ် (၆၅၂)၊ ရွာလယ်လမ်း၊ အက်(ဖ်) ဘီရပ်ကွက်၊ သင်္ကန်းကျွန်း

မြို့နယ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ဓာတ်ခန်းဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်မှာ ယနေ့တိုင်ဖြစ်ပါသည်။

ရာတော်ကြီး လွန်ပူရိုင်နှင့် ဆရာကြီးရှိန်း တို့ တွေ့ဆုံကြရာဝယ်

ဆရာကြီးရှိန်း ဦးဆောင်ဖွဲ့စည်းထားသော ဂိုဏ်းတော် ကြီး၏

အတိုကောက်အမှတ်အသားမှာ (အ - မ - ယ - ဆ) ဟူ၍ ဖြစ်ပြီး

အဓိပ္ပာယ်အပြည့်အစုံမှာ အိပ်မက်အရ သတင်းရ၍ ညီညွတ်စွာ

ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရသော ဆေးကုသမှုအဖွဲ့ကြီး ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ယခုအခါတွင် 'အ-မ-ယ-ဆ' အဖွဲ့ကြီး၏ စွမ်းဆောင်မှုကို

ယုံကြည်လာသူ များလာပေရာ တစ်နိုင်ငံလုံး တွင် အဖွဲ့ဝင်ပေါင်း တစ်သိန်းကျော်ခန့် ရှိလာခဲ့ပေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံမှာသာမက ဂျာမနီ၊ ဆွစ်ဇာလန်၊ သီရိလင်္ကာ၊ ထိုင်း၊ ဂျပန်၊

ဟောင်ကောင် စသော ကမ္ဘာ့နိုင်ငံ များမှ ဆရာဝန်များ၊ ပါမောက္ခများ၊ သူဌေးများ၊

ကုန်သည်ကြီး များကပါ စိတ်ဝင်တစား ပါဝင်လာခဲ့ကြပေသည်။

ဆရာကြီးရှိန်း၏ အဖွဲ့ကြီးတွင် အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် မှတ်ပုံ တင်ကာ

ပူးပေါင်းဆောင်ရွက် လာခဲ့ကြလေသည်။ ထိုသို့ ဆရာကြီးနှင့်

ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်သူ အများအပြားရှိကြရာမှ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်မှ

ဆရာတော်ကြီးအချို့လည်း ပါဝင်လာ သည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

ဆရာတော်ကြီးများ၏ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်သည် ဆရာကြီးရှိန်းနှင့် ပူးပေါင်းကာ

လက်တွဲ သာသနာပြုရန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုကဲ့သို့ လက်တွဲ သာသနာ

ပြုခဲ့သူများတွင် အထင်ရှားဆုံး ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးမှာ ထိုင်း ဘုရင်မင်းမြတ်မှ

ကိုးကွယ်သော ဆရာတော်ကြီး လွန်ပူရိုင်ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်က ဆရာတော်ကြီး လွန်ပူရိုင်၏ သက်တော် သည် ၈၁ နှစ်၊

ဝါတော် ၆၁ ဝါ ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

သီတင်းသုံးနေထိုင်ရာကျောင်းမှာ ထိုင်းဘုရင်လှူဒါန်း ထားသော သုံးထပ်ကျောင်းကြီး ဖြစ်သည်။

ကျောင်းပရဝုဏ် အကျယ်အဝန်းမှာ ဧက ၄၀၀ ကျော် ရှိပြီး အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်ကာ တောတောင်သဘာဝ အရိပ် အောက်မှာ အလွန်သာယာလှပစွာ ရှိနေပါသည်။

ယင်းကျောင်းတော်ကြီးမှာ တောင်ခြေတွင်ကပ်၍ ဆောက်ထားပြီး ကျောက်ဂူကြီးနှင့် တစ်စပ်တည်းဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် ထိုကျောက်ဂူတွင်းမှာဝင်၍ တရားအားထုတ်ခြင်း၊ ဝိပဿနာတရားရှုမှတ်ခြင်း ပြုလုပ်ခဲ့ရာ သက်တော် ၂၅ နှစ်အရွယ်မှ ယခု သက်တော် ၈၀ နှစ်ထိတိုင် အောင် ပျက်ကွက်ခြင်းမရှိခဲ့ပေ။

ဂူထဲတွင် အဆိပ်ရှိသော အဆိပ်ပြင်းသော တိရစ္ဆာန် ပိုးမွှား များစွာရှိပါသည်။ ဆရာတော်ကြီး ဂူတွင်း၌ တရားချီးမြှင့် လျှင် လာရောက်တရားနာသူများ၊ တရားအားထုတ်သူများစွာ ရှိပါသည်။

အချို့စရုဏတရား မမှန်ပါက အဆိပ်ရှိသော ပိုးမွှား များ၏ ကိုက်ခဲမှုကို ခံကြရပါသည်။ ဆရာတော်ကြီးကိုမူ လုံးဝ အန္တရာယ်ပေးခြင်း မရှိကြပေ။

ဆရာတော်ကြီးသည် တစ်နှစ်လျှင်တစ်ကြိမ်သာ ရေချိုး တော်မူပါသည်။ သို့သော်လည်း အနံ့အသက်ကင်းစင်ပြီး ကိုယ်မှ ကိုယ်သင်းရနံ့များပင်ရသည်ဟု ဆိုပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံတွင်လည်း မုံရွာမြို့ တစ်ဖက် ကမ်း၊ ဆားလင်းကြီးမြို့မှ ညောင်ပင်အိုင်တောရဆရာတော်ကြီး ဦးတေဇာဘာသဆိုလျှင်လည်း အနှစ် ၄၀ ကျော်အထိ ရေ မချိုးဘဲ နေခဲ့သော်လည်း

ဆရာတော်ကြီးတွင် ကိုယ်အနံ့ အသက်ဟူ၍ လုံးဝမရှိပေ။

ဆရာတော်ကြီး လွန်ပူရိုင်း၏ အဓိကထူးခြားမှုမှာ ဂူအတွင်းမှာ တရားဘာဝနာပွားများနေစဉ် အာဟာရအဖြစ် သစ်သီးသစ်ဥများကိုသာ ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်ခြင်းနှင့် သစ်ပင် ဆေးပင်များကို ကြိတ်၍ ဆေးလုံးများကို ပြုလုပ်ထားပြီး နင်းတို့ကို နေ့စဉ် မှီဝဲသုံးဆောင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အာဟာရကို သက်သတ်လွတ်သာမက မီးလွတ် အာဟာရကိုသာ ဘုဉ်းပေးသဖြင့် ဆရာတော်ကြီးကိုယ်မှ အနံ့ အသက်များ ကင်းစင်နေသည်ဆိုကလည်း မမှားနိုင်ပါချေ။ ဆရာတော်ကြီး လွန်ပူရိုင်းသည် တရားဟောသည့်အခါ ထိုင်း ဘာသာစကားဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ မြန်မာဘာသာစကား ဖြင့် သော်လည်းကောင်း ဟောကြားပြီး သုတ္တန်ဒေသနာများနှင့် ပါဠိများကိုမူ မြန်မာအသံထွက်နှင့် ရွတ်ဆိုဟောကြားပါသည်။

ဆရာတော်ကြီး လွန်ပူရိုင်းအကြောင်းကို ရေးသားရလျှင် အဓိကမပါလျှင်မဖြစ်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ရှိပါသည်။

ထိုသူမှာ မဟာရာဇာဂုရုမဟာနိယာယ ပရော်ဖက်ဆာ ဒေါက်တာချောင်ကာဖိုက် ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော်ကြီး၏ ထေရုပ္ပတ္တိကို ရေးသားလျှင် နင်း ပုဂ္ဂိုလ်အကြောင်းကိုလည်း ထည့်သွင်းရေးသားမှ အတန်အသင့် ပြည့်စုံမှု ရှိပါမည်။

ဒေါက်တာချောင်ကာဖိုက်သည်ကား နာမ်လောကမှ ထူးခြားဆန်းကြယ်မှု၊ ပယောဂနှင့် (၉၆)ပါး ရောဂါဝေဒနာ ကုသပျောက်ကင်းမှု လေ့လာရန်အတွက် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ရောက် လာပါသည်။

၁၉.၉.၉၃ ရက်နေ့တွင် အ-မ-ယ-ဆ အဖွဲ့ကြီးမှ ဆရာကြီးရှိန်းနှင့် တွေ့ပြီး ပယောဂနှင့် ၉၆ ပါး ရောဂါများကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးခဲ့ခြင်းပြီး

ဆေးကုသမှုများကို လေ့လာခဲ့ပါသည်။ ဒေါက်တာချောင်ကာဖိုက်၏ ဇနီးမေရှမ်းသည် လည်ချောင်း ကင်ဆာရောဂါရှိသဖြင့် နိုင်ငံပေါင်း သုံးနိုင်ငံမှ ပါရဂူများနှင့် ပြသစစ်ဆေးကုသသော်လည်း လုံးဝပျောက်ကင်းမှု မရှိခဲ့ပေ။

ဆရာကြီးရှိန်းဆီရောက်မှ 'ဘောသဇ္ဇ' ရွှေပြာဖြင့် ကုသ ပေးရာ လည်ချောင်းကင်ဆာမှာ လုံးဝပျောက်ကင်းသွားခဲ့ပါ သည်။ (ထိုအကြောင်းအပြည့်အစုံကို နောက်ပိုင်းတွင် ရေးသား ထားပါသည်) ထိုအခါ ဒေါက်တာချောင်ကာဖိုက်သည် အ-မ-ယ-ဆ အထက်ဆေးတော်ကြီးဂိုဏ်း၏ လက်တွေ့ အစွမ်း ထက်မြက် ပုံကို သိရှိသွားကာ ပညာယူ၍ ဆေးတော်ကြီးဂိုဏ်းဝင်တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

မြန်မာနိုင်ငံသို့ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ရောက်လာသော အခါ ဆရာကြီးရှိန်း ဘုရားစင်ထက်၌ ကိုးကွယ်ထားသော နန်းစဉ်ဘုရားအား လည်းကောင်း၊ ကျေးဇူးရှင် ဆရာကြီးရှိန်း အား သော်လည်းကောင်း ပူဇော်သက္ကာရပြု၍ မိရင်းဖရင်းပမာ နှလုံးသွင်းခဲ့ကြပါသည်။

၁၉၉၃ ခုနှစ်တွင် အ-မ-ယ-ဆ ဂိုဏ်းတော်ကြီးမှ အထက်ဆေးတော်ကြီးကြိတ်ပွဲ၌ လာရောက်၍ ပါဝင်ဆင်နွှဲခဲ့ ကြသည်။

ဒေါက်တာချောင်ကာဖိုက်သည် ဆရာတော်ကြီး လွန်ပူရိင်နှင့် ဆရာဒကာအရင်းလည်းဖြစ်၊ ပစ္စည်းလေးပါး ဒါယကာတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုင်းနိုင်ငံသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဒေါက်တာ ချောင်ကာဖိုက်က ဆရာတော်ကြီးအား ဘဝဆက်ပေါင်းစုံနှင့် လူဝင်စားများကို ဆရာကြီးရှိန်းမှ မည်သို့မည်ပုံ ကုသ ပျောက်ကင်းပုံများကို ပြောပြခဲ့ပါသည်။

ထိုအခါ ဆရာတော်ကြီးက စိတ်မနောဖြင့် အာရုံခံ ကြည့်ကာ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ပြီးသည့်နောက် ဤပုဂ္ဂိုလ်နှင့် လက်တွဲ၍ သာသနာပြုရလျှင် ကောင်းပေစွဟု စိတ်နှလုံးတွင် ကောင်းသောဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။

ထို့နောက် ဆရာတော်ကြီးသည် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ကြွရောက်လာပြီး ဆရာကြီးရှိန်းနှင့် တွေ့ဆုံကာ ရှေ့ဆက်၍ သာသနာပြုလုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်ကြရန် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခဲ့ကြလေသည်။

ထို့နောက် ဆရာကြီးရှိန်းအား ထိုင်းနိုင်ငံသို့ အလည် လာရန် ဖိတ်ခေါ်သဖြင့် ဆရာကြီးရှိန်းမှ သွားရောက်ခဲ့ပါသည်။ ၂၂ .၄ .၉၃ ရက်နေ့မှ ၃၀ .၅ .၉၄ ရက်နေ့အထိ ထိုင်းနိုင်ငံမှာ နေထိုင်ခဲ့စဉ်ကာလအတွင်း ဆရာကြီးရှိန်းသည် သိုက်စက်၊ နတ်စက်၊ ဘဝစက်များအား တိကျစွာ လမ်းညွှန်ဖော်ထုတ်ပေး ခဲ့ခြင်း၊ ပယောဂရောဂါသည်များကို ပျောက်ကင်းချမ်းသာအောင် ကုသပေးခဲ့ခြင်းအပြင် ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် ပတ်သက်သော ဗဟုသုတများ၊ ဘုရားရှင်၏ တန်ခိုးထက်မြက်သော ဂုဏ်တော် များ အကြောင်းကို ဟောကြားပြရာ ရောဂါဝေဒနာရှင် အများစု မှာ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာတရားအပေါ် သက်ဝင်ယုံကြည် လေးစားလာခဲ့ကြပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ ဆရာကြီးရှိန်းထံမှ ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့်ပတ်သက်၍ အခြေခံ သဘောတရားများကို နှစ်သက်ယုံကြည်သွားသူများမှာ သမထ၊ ဝိပဿနာလမ်းစဉ်ဘက်သို့ ကူးပြောင်းကာ တစ်ဆင့် တက်လိုကြသောအခါ ဆရာတော်ကြီး လွန်ပူရိုင်ထံသို့ ရောက်ကြပါသည်။

ဆရာတော်ကြီးကလည်း ရောက်လာကြသူမှန်သမျှကို တရားရေအေး အမြိုက်ဆေး တိုက်ကျွေးတော်မူပါသည်။

ဝိပဿနာတရားပြ၍ သံသရာထွက်ပေါက်လမ်း၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း တရားကောင်းများကို ဟောကြားပြသ ဆိုဆုံးမတော်မူပါသည်။

ဆရာတော်ကြီး လွန်ပူရိုင်၏ သာသနာပြုဆောင်ရွက် ချက် အဓိကစိတ်ကူးသည်ကား ပယောဂနှင့် (၉၆)ပါး ရောဂါများ ကို ကုသပေး၍ လူများကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းကာ သမထလမ်း ကြောင်းပေါ်သို့ ရောက်အောင်

တင်ပေးမည်ဆိုသော စိတ်ကူးပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော်ကြီးမှ သမထကျင့်စဉ်အား အခြေခံ မကောင်းပါဘဲ
ဝိပဿနာလမ်းစဉ်သို့ တစ်ဆင့်လှမ်းတက်ရန် မလွယ်ကူကြောင်း၊
သမထကျင့်စဉ်ဟူသည်မှာ အခြေခံအားဖြင့်စိတ်၏ တည်ငြိမ်မှုအားကိုယူ၍
အစပျိုးရန် ဖြစ်ပြီး ထိုမှတစ်ဆင့် အဆင့်မြင့်သော ဝိပဿနာအမြင့်စခန်းဆီသို့
ရောက်အောင် တက်ရန် လှေကားထစ်သဖွယ်ဖြစ်ကြောင်း၊ သမထ စွမ်းအား
နယ်ပယ်သို့ ရောက်ပြီး ရရှိလာသော သိဒ္ဓိစွမ်းအားတစ်ခုခု ပေါ်မှာသာ
ကျေနပ်မနေသင့်ကြောင်း၊ ထိုသို့ ကျေနပ်မိပါက သံသရာလည်ဦးမှာ ဖြစ်ကြောင်းနှင့်
သံသရာကို ဖြတ်စေနိုင်တဲ့၊ ပြတ်စေနိုင်မယ့် ဝိပဿနာတရားစစ်ကိုသာ
ကျင့်ကြံအားထုတ် နှလုံးသွင်းရမှာဖြစ်ကြောင်း၊ တရားနာပရိသတ်များကို သဘော
ပေါက်လာအောင် ရှင်းလင်းဟောကြားပေးတော်မူပါသည်။

ဆရာတော်ကြီး လွန်ပူရိုင်သည် ဆရာရင်း ဒကာရင်း ဖြစ်သူ မစ္စတာ
ဒေါက်တာချောင်ကာဖိုက်၊ ဆရာကြီး ရှိန်းတို့ နှင့်အတူ လက်တွဲ၍ ဗုဒ္ဓတရားနှင့်
သာသနာပြုလုပ်ငန်း များကို ထိုင်းနိုင်ငံ၊ မြန်မာနိုင်ငံမျှသာမက ကမ္ဘာသို့တိုင် ပျံ့နှံ့
အောင် ဆောင်ရွက်သွားဖို့ အားထုတ်နေသည့် ဆရာတော်ကြီး တစ်ပါးလည်း
ဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာအထိ ဗုဒ္ဓသာသနာ ကျယ်ပြန့်ထွန်းကားအောင်
သာသနာပြုကြမည့် ပုဂ္ဂိုလ်များအနေဖြင့်လည်း သီလ၊ သမာဓိ၊ သိက္ခာစသည့်
ကိုယ်ခံအားတွေ ကောင်းဖို့လိုကြောင်း ဆရာတော်ကြီးက မိန့်ကြားပါသည်။

လူမျိုးမရွေး၊ ဘာသာမရွေး၊ သာသနာပြုကြရာမှာ
ရတနာသုံးပါးနှင့်တကွ အနန္တော အနန္တငါးပါးကို အမြဲဆည်းကပ် ကိုးကွယ်ကြရန်နှင့်
လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ အမှိုက်တရား သုံးပါးကို အတတ်နိုင်ဆုံး
ချိုးနှိမ်ထားရန်လိုကြောင်းနှင့် သူတော်ကောင်းတရား (၇)ပါး
အမြဲလက်ကိုင်ထားရမှာဖြစ် ကြောင်း အမြဲဟောကြားပေးလေ့ရှိသော ထိုင်းနိုင်ငံမှ

သာသနာ ပြု ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ဆရာတော်ကြီး လွန်ပူရိင်သည် ဗုဒ္ဓသာသနာ ကမ္ဘာသို့တိုင် ပျံ့နှံ့စေရန်တည်းဟူသော မွန်မြတ်သည့် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဆရာကြီးရှိန်းနှင့်အတူ လက်တွဲဆောင်ရွက်နေသူ ဖြစ်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာ၏ စစ်မှန်သော အယူဝါဒတရားကို ကမ္ဘာ ကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် သိစေချင်သူလည်း ဖြစ်သည်။

"ပြည်ပနိုင်ငံတွေမှာရှိတဲ့ ပြည်သူပြည်သားတွေ အားလုံးကို ဝိပဿနာဘက် ကူးဖို့အတွက် ပယောဂနဲ့ ပတ်သက် ပြီး အခြေခံဆွဲယူရမယ်။ ကိုယ့်ဘက်ပါလာတော့မှ သမထလိုင်း ပေါ် ရောက်အောင် တင်ပေး။ သမထဆိုတာ စိတ်စုစည်းခြင်း၊ တည်ငြိမ်မှုရအောင် ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်းတစ်မျိုးပဲ။ သမထ အခြေခံရလာတော့မှ ဝိပဿနာလမ်းကြောင်းပေါ်ကို တဖြည်း ဖြည်းနဲ့ရောက်အောင် တင်ပေးဖို့ အဓိက ရည်ရွယ်တယ်"ဟု ဆရာတော်ကြီးမှ မိန့်ကြားခဲ့ပါသည်။

နိုင်ငံခြားသား ဆရာတော်တစ်ပါးရဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာ သာသနာအပေါ် ထားရှိသည့် ရည်ရွယ်ချက် စေတနာတရားကို ကြားနာရသောအခါ ရင်ထဲ၌ ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်ခြင်းနှင့်အတူ ဝီတိသောမနဿ ဖြစ်မိရသည်။
